

ALFONSAS BUKONTAS
(1941.09.11–2026.09.23)

2026 m. rugsėjo 23 d. Lietuvos rašytojų sąjunga pranešė, kad rugsėjo 23 d. po ilgos ir sunkios ligos, eidamas aštuoniasdešimt šeštuosius metus Vilniuje mirė poetas, vertėjas, publicistas, spaudos darbuotojas, pedagogas Alfonsas Bukontas.

A. Bukontas gimė 1941 m. rugsėjo 11 d. Dapšiuose (Židikų valsčius, Mažeikių rajonas) teisininko Jankelio Michnickio ir dantų gydytojos Nechamos Gurvičaitės-Michnickienės šeimoje, kurioje jis buvo jauniausias. Nuo šeimą ištikusio tragiško likimo jį, dar kūdikį, išgelbėjo kaimynystėje gyvenusi Kotryna Šulcienė, kuri, nepaisant, kad buvo persekiojama vietos kolaborantų, slapta išgabeno Michnickių kūdikį pas savo seserį – Mariją Bukontienę, o ši, kartu su savo vyru Jeronimu, Židikų kunigo Vaclovo Martinkaus palaima, pakrikštijo berniuką Alfonso vardu ir suteikė jam Bukonto pavardę. Naciai A. Bukonto tėvus naciai nužudė tais pačiais metais.

A. Bukontas mokėsi Mažeikių rajono Židikų vidurinėje mokykloje, vėliau – Vilniaus universiteto Istorijos ir filologijos fakultete, kuriame 1964 m. baigė lietuvių filologijos studijas. 1963–1965 m. mokytojavo Rūdiškėse (Trakų r.), 1967–1976 m. dirbo savaitraščio „Literatūra ir menas“, žurnalo „Jaunimo gretos“ redakcijose. Yra redagavęs žurnalus „Naujoji

sąmonė“ ir „Indra“, dirbęs keliose kitose redakcijose.

Pirmasis A. Bukonto poezijos rinkinys „Slenkančios kopos“ išspausdintas 1967 metais. Jame vyrauja asmeninės patirties motyvai (Holokaustas, vaikystė kaime). Vėliau buvo išleistos jo eilėraščių knygos „Piešiniai ant vandens“ (1972), „Mėnulio takas“ (1977), „Penktas metų laikas“ (1997), „Pirštų atspaudai“ (2011), „Dapšių kelio žaltvykslės“ (2014). Yra paskelbęs ir sonetų, baladžių, esė, straipsnių apie rašytojus.

Į Lietuvos rašytojų sąjungą priimtas 1972 m.

Literatūrologė profesorė Viktorija Daujotytė yra pažymėjusi, kad A. Bukontas buvo giliai išsigyvenęs, išsisknijęs savastimi į gimtąją žemę. Ji jam padėjo atkurti pasitikėjimą būtimi, o jos žmonės ir buitės užpildė atsivėrusią prarają.

A. Bukontas už savo darbus yra pelnęs daugybę apdovanojimų. 1979 m. jam įteikta Stasio Šimkaus pirmojo laipsnio premija už parašytą tekstą Algirdo Martinaičio kūrinui „Salve, Alma Mater“, 1993 m. – Povilo Gaučio premija už geriausią grožinės literatūros vertimą į lietuvių kalbą, 2000 m. – Jotvingių premija už eilėraščių rinktinę „Penktas metų laikas“, „Bhagavadgitos“, Levo Karsavino ir Moišės Kulbako poezijos vertimus, 2001 m. – „Poezijos pavasario“ prizas už poezijos vertimus į lietuvių kalbą.

Jo paties eilėraščių yra išversta į anglų, vokiečių, ukrainiečių, moldavų, latvių, gruzinų, azerbaidžaniečių, rusų ir kelias kitas kalbas. Profesionalūs lietuvių kompozitoriai pagal juos yra sukūrę daugiau negu 100 dainų. Jis žinomas ir kaip puikus vertėjas – išvertė ir paskelbė Johanno Wolfgango Goethe's, Rainerio Marijos Rilke's, Konstanto Idelfonso Gałczyńskiego, Tadeuszo Różewicziaus, Moišės Kulbako, Avromo Suckeverio, Levo Karsavino ir kai kurių kitų autorių poezijos kūrinių bei senovės indų poemą „Bhagavadgita“.

Yra sudaręs, parengęs spaudai kitų autorių knygų: 1992 m. išleistą Antano Jasmanto eilėraščių rinktinę „Poezija“, 1995 m. – Fausto Kiršos poemą „Pelenai“, 1997 m. – Moišės Kulbako poemą „Vilnius“ (jidiš, lietuvių, anglų, prancūzų, vokiečių, lenkų ir rusų k., pakartota 2008 m.), 2000 m. – Levo Karsavino rinktinę „Toje akimirkoje – amžinybė“, 2022 m. – poezijos rinktinę „Nežinoma žemė = Terra incognita“.

2018 m. Lietuvos Respublikos Prezidentė Dalia Grybauskaitė A. Bukontą apdovanojo ordino „Už nuopelnus Lietuvai“ medaliu.

Alfonsas Bukontas rugsėjo 29 d. palaidotas Vilniaus Antakalnio kapinėse.

Tekstas parengtas pagal Lietuvos rašytojų sąjungos ir Vilniaus Gaono žydų muziejaus informaciją